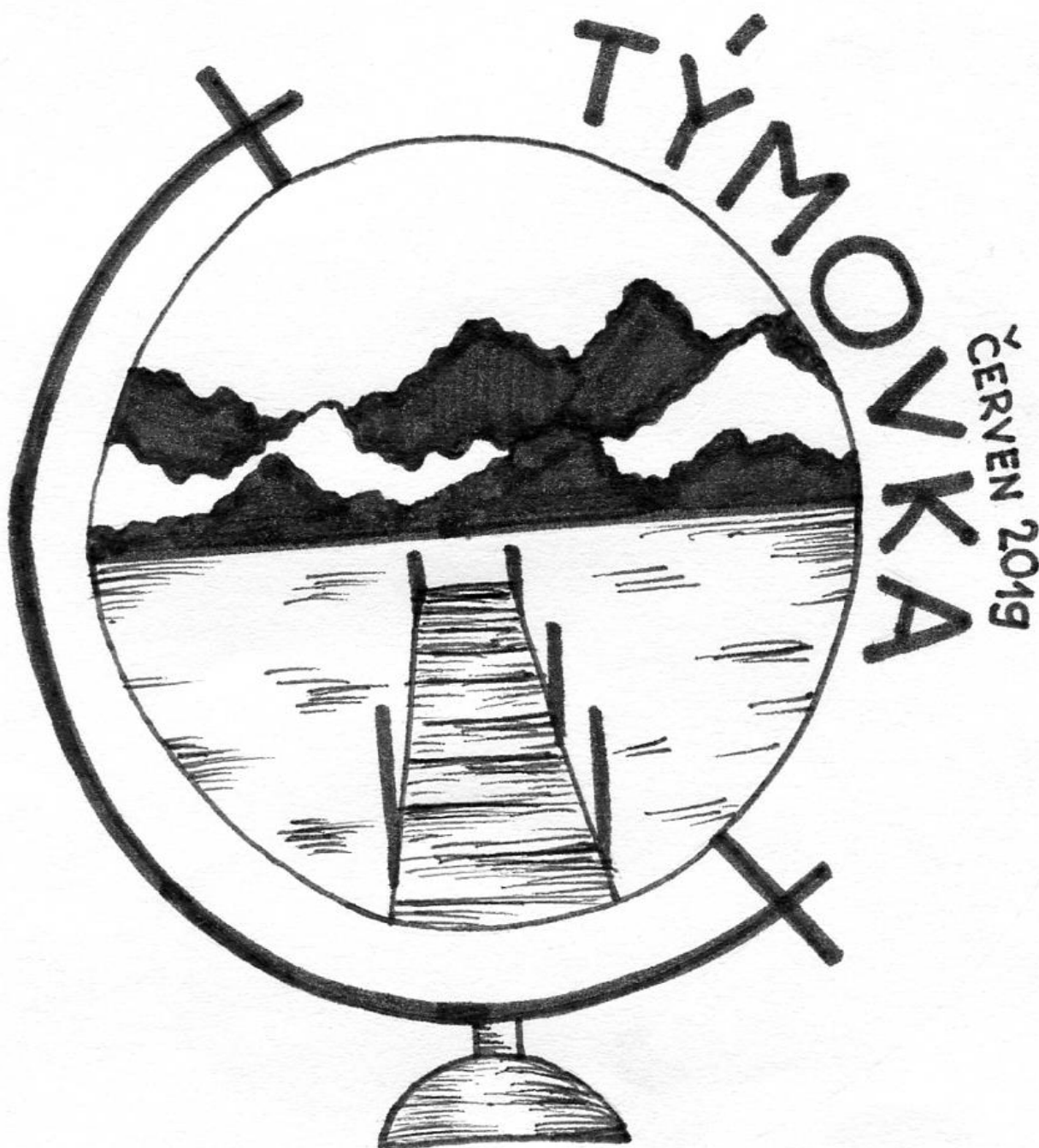

Školní časopis ZŠ Ruda nad Moravou

Autor titulní ilustrace: Veronika Kozáková, 9. A

Redakční rada: Mgr. Marie Baslerová, Eliška Makáňová, Veronika Havlíčková, Klára Krumpová, Klára Kašparová, Nela Drozdová, Radek Kouřil, Samuel Strýček, Michaela Nováková.

Grafická úprava textu: Mgr. Luboš Bližňák

Základní škola Ruda nad Moravou, okres Šumperk, příspěvková organizace

Sportovní 300, 789 63 Ruda nad Moravou
IČ: 00 852 015, telefon 583 236 115, email: zsruda@zsruda.cz

Exkurze Černý Potok

Ve čtvrtek 6. 6. 2019 jsme s žáky 1. - 4. ročníku vyrazili na výchovně vzdělávací exkurzi do cyklokempu Černý Potok.

Pro žáky 1. - 2. ročníku byl připraven program Hledání pokladu s tučňákem a pro žáky 3. - 4. ročníku si instruktoři připravili program na téma Muži v černém.

A jak se exkurze líbila dětem?

Martina Talianová, 3. A: Moc se mi líbilo. Nejvíc se mi líbilo, jak jsme stříleli z luku.

Darina Kogejová, 3. A: Výlet mě bavil. Měli jsme tam spoustu kamarádů a byl tam i mimozemšťan...

Jan Vaněk, 3. A: Nejvíc se mi líbilo, jak jsme byli na tom písku. Byl dobrý oběd a ještě se mi líbila ta vodní skluzavka.

Petr Kozák, 3. A: Ten výlet se mi hodně, hodně, hodně líbil. Nejvíc se mi líbilo téma Muži v černém a že jsme šifrovali zprávu a že jsme pomohli mimozemšťanovi. Líbila se mi svolávací písnička a všechny hry. Můžu to popsat jednou větou. MEGA DOBRÝ VÝLET!

Čokoládová tretra

10. 6. 2019 se na stadionu v Olomouci konalo čtvrtfinále atletického klání nazvaného Čokoládová tretra. Bojovalo se o postup na slavný atletický závod Zlatá tretra v Ostravě. Závodu se zúčastnily stovky dětí z Olomouckého kraje a mezi nimi i 16 žáků naší školy. Závodilo se v bězích na 100 m, 200 m a 300 m v různých věkových kategoriích. V běhu na 100 m si nejlépe vedla Julie Vodičková z 1. A, která v konkurenci 71 závodnic skončila na krásném 13. místě.

Medaile nám zacinkala zásluhou Báry Bednářové z 5. B. Ta ve vloženém závodě v hodu raketkou (náhrada oštěpu v dětských kategoriích) obsadila 3. místo. Na stupních vítězů jí blahopřála reprezentantka ČR Šárka Kašpárková, mistryně světa v trojskoku a rovněž Jiří Mužík (medailista mistrovství Evropy v běhu na 400m překážek).

Družina v záchranné stanici

V úterý 21. května žáci školní družiny navštívili Záchranou stanici v Rudě nad Moravou, která je součástí Národní sítě záchranných stanic.

Každoročně se do rukou lidí dostává velké množství zraněných, nemocných nebo jinak handicapovaných volně žijících živočichů. O to, aby mohli být vyléčeni a vráceni do volné přírody, se starají tyto záchranné stanice.

Paní Maixnerová provázela žáky krásnou zahradou a u každé voliéry jim vyprávěla příběh zachráněného zvířete. Žáci zvířátkům donesli drobnosti na přilepšenou.

Všem se zajímavé odpoledne líbilo.

Exkurze: jeskyně Na Pomezí a Jeseník

Exkurze V. B. „Za krásami Jeseníků“ očima Anety Danielové, Anety Vlčkové, Michaely Vinklerové a Adély Gronychové.

Akce se konala 6. června 2019. Sraz jsme měli o půl osmé na rudském vlakovém nádraží. Cestovali jsme až na zastávku Jeskyně Na Pomezí. Udělali jsme si přestávku a pan učitel šel mezitím vyřídit lístky do jeskyně. Přišel si pro nás průvodce a ukázal nám jeskyni. Byla to krása. V podzemí bylo jen 7 stupňů Celsia. Pán nám řekl také spoustu zajímavostí. Bylo tam například srdce, kterého jste se mohli dotknout levou rukou a něco si přát. Do roka a do dne se prý přání vyplní. Víte, co je stalaktit, stalagmit nebo stalagnát? My už ano! Po prohlídce jsme si mohli zakoupit různé suvenýry nebo turistické známky. Kdo měl hlad, mohl se nabaštit. Potom jsme vyrazili na tříkilometrovou trasu k Medvědímu kameni. Pokochali jsme se nádhernou vyhlídkou do okolí. A znovu na cestu – 5 km do lázní v Jeseníku. Viděli jsme postupně cestou sedm

pramenů a také jednu užovku a tři žáby. V lázních jsme se ochladili v brouzdalištích, prozkoumali místní obchůdky, dali jsme si zmrzlinu a nakoupili lázeňské oplatky. Počkali jsme na autobus, který nás dovezl na vlakové nádraží. A odtud vláčkem zpátky do Rudy. Celkem jsme ušli 11 kilometrů. Byl to super výlet!

Setkání partnerských škol v rámci projektu „Gramotnosti inovativně“

Veronika Kozáková, 9. A

Čtvrteční dopoledne 6. 6. 2019 navštívily naši školu partnerské školy v rámci projektu Gramotnosti inovativně. Jedná se o SOU Třebechovice pod Orebem, SŠ automobilní Holice a SŠ Dobruška.

Po příjezdu obdrželi všichni zúčastnění menší svačinky a vyslechli si vřelé přivítání paní ředitelky Mgr. Heleny Pavelkové. Poté každá škola dostala dvě průvodkyně z devátých tříd a vydali se školou na stanoviště. S asistencí členů robotického kroužku si vyzkoušeli

manipulaci s roboty, s basketbalovým týmem pod vedením pana učitele Poláka si zahráli míčovou hru a měli možnost vyrobit v našich dílnách drátěný hlavolam.

Po zvládnutí všech stanovišť přišla řada na oběd. Samozřejmě všichni dostali odměnu za skvělou práci a snahu při plnění úkolů.

Následně se vydali na prohlídku Šumperka, kde byli slavnostně uvítáni panem starostou Mgr. Tomášem Spurným. Navštívili muzeum a po menší procházce odjeli domů.

Sportovní den pro žáky budoucích 6. tříd

Veronika Havlíčková, 9. A

Dne 11. 6. 2019 se na naší škole uskutečnil sportovní den pro budoucí šestáky.

Sešli se zde žáci z Rudy nad Moravou, Hrabenova, Olšana a Bohdíkova.

Hned po příchodu na fotbalové hřiště za školou byli rozděleni do týmů podle tříd, do

níž budou příští rok chodit. Poté už jen stačilo rozdělit tým na dívky a chlapce a mohlo se začít.

Každý tým měli na starost tři deváťáci, kteří je vodili po různých stanovištích. Skupiny chodily po jednotlivých místech.

Nejdřív se v areálu fotbalového hřiště utkali dívky ve hře zvané branball, což je hra podobná baseballu. Tam proti sobě bojovaly v jedné hře vždy jenom dvě skupiny, ta třetí mezitím skákala do dálky z místa.

Naopak dvě skupiny chlapců si v prostorách koupaliště zahrály přehazovanou, to je hra podobná volejbalu. Ta zbylá, třetí skupina, házela do dálky.

Dále následovala krátká svačina a poté

Pasování prvňáčků

V. Kozáková, M. Roudenská, 9. A

V pondělních ranních hodinách 3. 6. 2019 se v první třídě rozlehl klid a děti trpělivě vyčkávaly příchod učitele. Co se mělo dít? Právě v tento den měly být pasování na čtenáře.

Děti se dočkaly příchodu paní učitelky, která jim rozdala svačinky. Stále s úsměvem, svačinkami v rukou a několika slabikáři, se vydaly do místní knihovny, kde je uvítal Hop, Karkulka, Maková panenka a Pipi dlouhá punčocha. Všichni jim nešťastně oznámili, že musí splnit pár úkolů, aby vysvobodily krále Hynka.

Děti byly odvážné a úkoly přijaly s otevřenou náručí. A tak musely hádat jména pohádkových postav, odpovídat na hádanky, počítat různé druhy těstovin, jmenovat pohádkové dvojice a složit obrázek Makové panenky a jejího kamaráda Emanuela.

Po splnění úkolů děti čekala přestávka. Když se vrátily, radostně zjistily, že krále Hynka z Hynčic již osvobodily. Král si tedy každého, včetně paní učitelky, předvolal, aby je mohl pasovat na čtenáře. Děti musely slíbit, že budou opravdu pilně číst. Jako vzpomínka

program pokračoval dál. Tentokrát se skupiny vyměnily. Dívky šly do areálu koupaliště a chlapci zamířili na fotbalové hřiště.

Asi kolem jedenácté všichni skončili a šli se napít. Učitelky si zapsaly získané body a deváťáci nachystali věci pro další aktivitu. Tou byla štafeta. Jednotlivé skupiny byly za sebou v řadě a členové běhali z jednoho bodu do druhého a přenášeli určité slovo, které poslední člen v řadě zapisoval. Tato disciplína byla na čas.

Za všechny aktivity získávaly skupiny dívek i chlapců body a ty se poté podle týmů sčítaly. Podle toho, co jsme za celý den vyzozorovala, musím soudit, že boj mezi týmy byl velmi vyrovnaný. Každé skupině šla jiná aktivita a některé skupiny v ní značně vynikaly. A i přes to musí mít tato soutěž svého vítěze i poraženého. Na třetím místě skončila budoucí 6. C, na druhém místě 6. B a na prvním 6. A.

a zároveň poděkování od krále děti dostaly knihu pohádek, šerpu, záložku do knihy a duhovou tužku.

Děti svou věrnost knihám zpečetily tím, že přečetly úryvek z jejich slabikářů. Pak už jen zbývalo rozloučit se a spolu s paní učitelkou se vrátit do školy. Děti byly nadšené a plné dojmů. Těšily se stejně jako my, až si přečtou kousek ze své nové knihy.

A my jim přejeme ve čtení hodně štěstí.

RoBoJ 2019

Dne 14. června 2019 jsme se zúčastnili robotického festivalu na gymnáziu v Jeseníku.

Tentokrát jsme k soutěži sledovačů čáry Lego a mikroprocesor přibrali i další disciplínu Lego SUMO. Náš *Robůtek Ruda*, dvojice Pavel Směšný a Jakub Babor, se postavil proti ostříleným strojům Gymnázia Zábřeh v čele

Sjíždění řeky Moravy

Dne 6. 6. 2019 se třída 5. A zúčastnila sjezdu řeky Moravy na raftech.

Z Rudy nad Moravou jsme se přesunuli vlakem do Postřelmov, kde nás uvítali členové společnosti, od které jsme měli zapůjčené rafty.

V polovině cesty jsme měli pauzu na svačinu a na koupání. Poté jsme pokračovali až do Lukavice nad Moravou, kde jsme si opekli špekáčky, rozloučili se s instruktory a pokračovali na vlakové nádraží. Vlakem jsme dorazili v odpoledních hodinách zpět do Rudy nad Moravou.

Všichni zúčastnění si tuto exkurzi neskutečně užili, mají spoustu zážitků. Také došlo ke stmelení kolektivu.

s robotem *Plachetník*, který je loňským mistrem světa. Tak alespoň sbírali zkušenosti a do arény přinášeli neočekávané okamžiky začátečníků, které zkušeným borcům alespoň zamotávaly hlavu.

V kategorii sledovačů čáry Lego soutěžilo přes 30 robotů. Soutěžilo se jen na jedné dráze, bez možnosti testování, s limitem sedmi pokusů. Očekávání favoritů, kteří prošli pomyslným ohněm mezinárodní robotické soutěže v Praze, možná překombinovali programy pro jednoduchou dráhu. Pomyslnou štafetu úspěchu převzal náš nejmladší tým Tomáš Novotný a Jan Kotraš, kterým se podařilo vybojovat pěkné 4. místo.

Sledovače s mikroprocesorem se pro malý počet robotů jel bez rozlišení věku. Tištěná dráha na mírně zvlněné fólii dělala problémy nejednomu ze strojů. Nakonec *Buldozer* Jana Zajíce si úspěšně vyrovnal cestu k 3. místu. Za reprezentaci školy účastníkům děkujeme.

Dobrodružství na Moravě

Simona Divišová, 6. A

V pátek 24. května jsme vyrazili s některými spolužáky a učitelským doprovodem z Rudy vlakem do Postřelmov.

Po příjezdu už na nás u řeky Moravy čekali instruktoři z agentury Tydra s připravenými rafty. Dostali jsme záchrannou vestu, pádlo a potom, co nám vysvětlili, jak se máme chovat, jsme se nalodili na raft. Já jsem plula společně s Monikou, Pájou, Áďou a naším instruktorem Tomášem.

„Holky zaberte!“ zavelel Tomáš a odrazili jsme se od břehu. Řeka Morava nás začala svým rychlým proudem unášet k našemu cíli. Když jsme podplouvali most, upozorňoval nás Tomáš: „Teď musíme objet mělčinu, tak zaberte, jinak ztroskotáme.“ Zabrali jsme pádly ze všech sil a mělčině jsme se vyhnuli, ale bylo to jen o vlásek. Po tomto náročném manévru jsme bezpečně dorazili ke břehu.

Z bezpečí pevniny jsme pozorovali, jak se korytem řeky řítí další raft. Vzhledem k jeho rychlosti nám bylo jasné, že ztroskotání je nevyhnutelné. „To nedá!“ vykřikl jeden ze spolužáků. A v sekundě se raft ocitl na kamenech. Všechny žáky okamžitě polil studený pot, protože na raftu, který ztroskotál, jely naše paní učitelky. Nakonec se

však ukázalo, že jsme se strachovali zbytečně. Raft náraz vydržel, takže jsme si oddychli, že nás bude mít stále kdo učit.

Po krátkém odpočinku jsme se všichni znovu nalodili a bezpečně dopluli do cíle.

Výlet se mi moc líbil, nakonec vše dobře dopadlo a určitě bych si ho ráda zopakovala.

Literární exkurze 8. tříd do Prahy

Eliška Makáňová, Veronika Havlíčková, Denisa Niklová, 9. A

V pátek 31. 5. 2019 jsme se vydali s osmými třídami na exkurzi do Prahy. Sraz byl brzy ráno a zanedlouho jsme vyrazili na cestu. Cestou jsme se občerstvili v McDonald's a pokračovali dál.

Naše první zastávka byla Strahovská knihovna, která je součástí kláštera, který vznikl už v roce 1143. Počet svazků čítá přes 200 000, z toho 3 000 rukopisů a 1 500 prvních vydání. Viděli jsme mnoho starých knih, ale nejstarší kniha *Strahovský evangeliář* se datuje do roku 860. Poté jsme zamířili na Pražský hrad, kde jsme zhlédli střídání stráží. Naše kroky pokračovaly po Nerudově ulici, kde žil a působil spisovatel Jan Neruda a po Karlově mostě až do Národního divadla. Dozvěděli jsme se mnoho nejen o historickém požáru divadla roku 1883, ale také něco o novodobé scéně. Vystoupali jsme na terasu a kochali se výhledem na okolí. Viděli jsme základní kameny a vysvětlili jsme si význam maleb po celém divadle.

Naše třetí a poslední zastávka byla bývalá

jezuitská kolej neboli Klementinum. Tento komplex barokních budov je známý pro meteorologická měření, která tu začala už

v polovině 18. století. Seznámili jsme se s meteorologickými i astronomickými pomůckami a vystoupali na astronomickou věž do výše 52 metrů. Pražské Klementinum několikrát navštívil W. A. Mozart a zdržel se zde i známý astronom M. Koperník. Návrat byl v pozdních večerních hodinách. Literární exkurze se všem zúčastněným líbila.

Co mi škola dala a vzala?

Barbora Foglová, 9. B

Co mi škola dala?

Dala mi 9 let vzdělání, těžko říct jestli dobrého nebo špatného, jelikož to se dozvím až postupem času. Také mi dala kamarády, kteří přišli a zase odešli anebo se mnou zůstali až doteď. Ve škole jsem se také naučila samostatnosti a časem zvládala více a více věcí. Škola mi také přinesla občasné špatné nálady, ale ty má asi každý, že jo. Známe to. Teď se mi sice do školy chodit nechce, ale vím, že jednou budeme všichni rádi za to, že jsme tam chodili.

Co mi škola vzala?

Vzala mi můj volný čas, ale i tak jsem ho měla vždy dostatek. Také mi vzala spánek, který mi teda občas chybí. I přesto si myslím, že mi toho škola moc nevzala, beru ji jako součást mého života a můžu v klidu říct, že jsem v ní nebo s ní nikdy žádné velké problémy neměla.

Tereza Elnerová, 9. B

Co mě napadne jako první, když se mě někdo zeptá na otázku: „Co ti škola dala?“

Vzdělání, ale to by řekl asi každý. Je to přece ten hlavní důvod, proč vůbec školy existují.

Další věcí, kterou mi škola dala, jsou kamarádi. Jsem neskutečně ráda za to, že jsem mohla poznat nové lidi, se kterými se bavím doteď a hodně si s nimi rozumím. Teď si ani nedokážu představit, že bychom se neznali.

Dále mi škola dala spoustu nezapomenutelných zážitků a také zkušeností. Třeba školní výlety, exkurze a podobné školní akce.

Obecně mi tedy škola dala první krok do života. Mám ale v plánu udělat si ještě střední a vysokou školu, abych mohla dělat práci, která mě bude bavit a žít.

A co bych odpověděla na otázku: „Co ti škola vzala?“ Na to je už trochu těžší odpovědět. Někdo by určitě řekl: „Devět let života.“ To je sice pravda, ale myslím si, že to stálo za to a rozhodně se to vyplatí. O tom není pochyb.

Anna Vénosová, 9. A

Škola mi dala strašně moc zkušeností do života, kamarády, vzory, moje koníčky.

Myslím, že mi taky přinesla hodně starostí. A vzala mi samozřejmě mnoho času, i když nevím, co bych jinak dělala. Takže jsem vlastně ráda, že mám tu možnost chodit do školy, i přesto, že je to někdy otrava. A nevím, jestli je to tím, že se bojím, že se na střední nějak neuchytím, nebo že mám naši třídu ráda ... ha, ha ... ale asi se mi po tomhle všem bude stýskat. Věřte nebo ne, někdy jsem mezi těmito přerostlými pubertáky vlastně ráda. A taky si neodpustím dodat, že mě hrozně vytáčí ten fakt, že si myslíte, že jste hotoví, ale potom k vám přijde učitel a uvede Vás zpátky do reality.

Jakub Kobza

Co mi škola dala a vzala? Spoustu věcí.

Začnu třeba tím, co mi vzala. Samozřejmě mi vzala spoustu času, který jsem strávil ve školní lavici s propiskou v ruce nebo ve svém pokoji při učení. Tento čas však nebyl zbytečný. Díky tomuto „ztracenému“ času jsem si prošel všechny ročníky základní školy bez větších problémů a dostal se, sice až na odvolání, na střední školu, kterou jsem si vybral. Také mi vzala spoustu místa v mém mozku, který je

teď zarovnaný všelijakými vzorci a poučkami, o kterých si myslím, že je nikdy nebudu potřebovat. Ale on ten čas někdy přijde. Možná.

A teď k tomu co mi škola dala. Dala mi spoustu vědomostí. Ať už potřebných nebo méně potřebných. Díky nim teď vím, kolik je 6 krát 6, a že všechno není tak složité, jak se mi to dříve zdálo. Taky jsem tady potkal spoustu nových lidí. Z některých se stali moji kamarádi, s některými jsem si prostě nesedl. Ale myslím, že převažují spíš ti kamarádi, se kterými jsem prosmál a propovídal stovky přestávek a školních hodin. Někdy jsme se smáli sami sobě, někdy tomu, co se stalo někomu jinému. A tak se dostávám k další věci, co mi škola dala. Jsou to ty nezapomenutelné zážitky a okamžiky, o kterých, jestli je zapomenu, budu vyprávět svým dětem a navždy na ně vzpomínat. Doufám, že nikdy zapomenu na nemocnou květinu a na „lehce“ upravené jméno egyptské panovnice.

A to je asi všechno. Tyhle věci mi škola dala a vzala a já jsem za to neskutečně rád.

O. Diviš, 9. A

Jako první si musíme říct, že škola mi více dala, než vzala. Dala mi znalosti, přátele, ale hlavně schopnost komunikovat s ostatními. A co mi vzala? Moc toho dohromady není. Potom všem teď vidím, že mi vzala jen čas, který bych nakonec stejně strávil jen děláním domácích prací a koukáním, jak se říká, do blba. V předchozích dvou rocích školní docházky jsem se naučil nejen počítat lineární rovnice a poznávat druhy kamenů v přírodopise, ale naučil jsem se i to, že škola je tím, co si z ní uděláte. Můžete si z ní udělat senzačních šest hodin strávených s kamarády nebo se můžete každé ráno probouzet a koukat se do zrcadla na jakousi mračící se postavu se špatnou náladou. Prostě se každé ráno do toho zrcadla usmějte a neřešte zbytečné věci, které vás jenom tíží a dělají z vás mračícího se smajlíka. Prostě to házejte za hlavu a užívejte si život, protože čas utíká jako voda a až budeme jednou na smrtelné posteli, tak si všichni budeme chtít říct: „Stálo to za to!“

Najdi odpověď

Jak to všechno dopadlo?

Kdy zřítilo se letadlo?

Mohu se jen ptáti.

A žádnou odpověď nedostati.

Jít pořád dál tou krajinou.

U vody sedím na kolenou.

Jezero velké jak obloha,

zítra bude zapomenuta tvá nehoda.

Odraz stromů, jenž leskne se.

Listí větrem nese se.

Lístek dopadajíc na hladinu.

Žbluňk. Vidím, co je na dnu.

Vlnky od lístku plují dál až do ztracení
a voda je opět klidná jak při rozednění.

Slunce vychází

a odpověď mi pořád schází.

Až ji najdu, odkryju ji celému světu
a bude k vidění, jen dokud neodkvetu.

Pokud odejdeš pryč,

tam, kam nezabloudí ani myš,

už se nemusíš ptát.

Co se vlastně mělo stát?

Léto

Klára Bednářová, 7. B

Krásné je toto roční období,

celý rok to rázem vyzdobí,

na louku padne sluníčko,

ze stromu si utrhnu červené jablíčko.

Když příženou se černé mraky,

ze stromů odletí všechny straky.

Pak ale objeví se sluníčko,

tomu my říkáme štěstíčko.

Když straky přilétly znovu na stromy,

my vyrazili do lesa sbírat jahody.

Já nenasbírala vůbec nic,

měla jsem v hrníčku jen lesní hmyz.

Natrhali jsme i květiny do vázy,
pak ale přihnaly se nevysvětlitelné úkazy.

Byly to ty černé mraky

a ze stromů znovu odlétly všechny straky.

Zpověď devátáka

Matěj Konyarik

V dubnu se většina devátáků účastnila přijímacích zkoušek na střední školu. Mezi nimi jsem byl samozřejmě i já, naprosto nepřipravený na jakýkoliv test. Okamžitě po opuštění třídy na vojenské střední škole jsem cítil nepříjemné mrazení, ale to asi každý z nás. Celý zbytek dubna jsem strávil nervózním prohlížením webových stránek škol, na které jsem se hlásil. Když jsem naposledy zapnul svůj počítač, bylo to tam: výsledky, které jak jsem si myslel, kompletně zbortí mé sny. Otevřel jsem je, bylo mi do breku. Pouze dva body mě dělily od studia na mé vysněné škole.

Moje nálada se velmi rychle dostala na bod mrazu, rychle jsem se podíval na stránky střední průmyslové školy, ale také to nebylo nejlepší, první pod čarou s tím, že na žáka přede mnou mi chybí dvě desetiny bodu. „Jak dál?“ říkal jsem si, „Copka, nebo jiné učiliště?“ Ne, okamžitě jsme podali odvolání na obě školy a díky snaze mého táty jsem byl přijat. Když jsem se to dozvěděl, mým tělem proletěla neskutečná vlna radosti a doufám, že moji kamarádi měli stejné štěstí.

Reportáž ze třídy 5. B – Zubísek

Barbora Talianová, 5. B

Byl to vlastně normální den, normálně ve škole. Hodina češtiny – takový pěkný předmět. Teda, alespoň podle MĚ. U nás ve třídě se nikdo nedokáže radovat z češtiny tak jako já. Mě to přijde divný, ale zpátky k této reportáži. Zazvonilo. Všichni stáli vedle svých lavic, tedy kromě pár inteligentů, kteří slídili, jestli je učitel nablízku. Pak se vraceli zpět k lavicím. Učitel vešel do naší třídy. „Dobrý den,“ řekl pan učitel celé třídě. „Dobrý den,“ pozdravili jsme sborem. „Posaďte se.“

Začali jsme učebnicemi na listech papíru, kde byl velký podbarvený nadpis Shoda přísudku s několikanásobným podmětem, nějaká cvičení a bla, bla, bla, bla, bla... Vlastně už ani nevím, jak začala diskuse o zvířatech. Ale když jsme začali opisovat důležitou tabulku z učebnice, tak nám pan učitel oznámil: „Já si asi koupím křečka.“

Některé holky z toho byly celé pryč (asi tak, jako já). Já jsem ale nepokládala takové otázky jako: „Kdy si ho koupíte?!“ ...nebo... „Jakého si koupíte?!“ ...a taky... „Jak se bude jmenovat?“ Tato otázka zaskočila i mě. Pan učitel nám, ale řekl jen tyto dvě informace: „Koupím si ho dneska a zítra ho vezmu do školy.“ Nemohla jsem se dočkat, až uvidím křečka ve škole. Teď jen čekat, až bude zítra...

Další den ráno...

Vstala jsem. Těšila jsem se do školy tak jako jindy. Předměty utíkaly jako voda. Matematika, informační technologie... A konečně – čeština!!! Začalo to jako vždy: zase se těch pár inteligentů rozhlíželo do všech stran po chodbě. Vrátili se do lavic. Jo!

„Dobré ráno.“ „Dobré ráno, pane učiteli,“ odpověděli jsme zase sborem. Posadili jsme se. Konečně. Zase hodina českého jazyka. Uvidím křečka pana učitele. „Jak se jmenuje?“ zeptal se někdo ze zadních lavic. Pan učitel se podíval do své tašky na notebook, a pak zase zpět na nás. „Jmenuje se Zubísek,“ odpověděl. „A bydlí v mé tašce u počítače. Tady je počítač, a tady bydlí,“ ukázal na malou kapsičku ve své tašce.

Když vyslovil jméno „Zubísek“, tak jsem si představila malého šedého křečka s předními

zaječími zuby. Moc jsem se těšila, až toho malinkatého tvorečka uvidím.

Pan učitel hrábl do tašky. „Jau! Nekousej mě!“ napomenul to něco v tašce. Položil ruku na stůl. Bylo to tady. Oddělal ruku. „COOOOO?“ vykřikla jsem překvapeně, když se na stole objevila plastová zubní protéza s vykulenými očičkami! Ta mrcha protéza sežrala chudáčka křečka!

„Tak, tohle je můj Zubísek.“ To jako vážně? Vážně si pan učitel hodlal místo maličkého mazlíčka pořídit zubní protézu, co vám jenom okusuje prsty místo snídaně? Někdo se zeptal: „Pane učiteli, toho křečka jste sehnal kde? Snad ne ve Zverimexu?“ Pan učitel nám s jistotou odpověděl. „Nesehnal jsem ho ve Zverimexu, ani v útulku, ale v obchodáku za čtyřicet korun.“ Začali jsme se vyptávat, jestli Zubíška přinese v další hodině češtiny.

Následující den...

Pan učitel přinesl Zubíška na další hodinu. „Je už dobře vycvičený, ale pro jistotu jsem ho radši přivedl na vodítku, protože ještě hryže.“ Typická vlastnost všech zubních protéz.

Dalších pár dní nebyl Zubísek ve škole. Majitel (a zároveň učitel češtiny v naší třídě) oznámil, že je Zubísek na prázdninách u babičky. Nechápu, proč se tak poflakuje, když přijde o tolik zábavy v hodinách českého jazyka.

Tamara Danielová, 4. A

Muchomůrka lechtivá

Laura Markovičová, 4. A

Pan Zelí šel do lesa na houby. Našel tam velikou muchomůrku. Ta zázrakem obživila a začala mluvit lidskou řečí. Pan Zelí se lekl, kopl do ní a utekl domů. Muchomůrka za ním běžela celou cestu.

Doma se jí pan Zelí zeptal, jak se jmenuje. Houba mu řekla: „Jmenuji se Muchomůrka lechtivá.“ Pan Zelí se jí nemohl zbavit. Potom ho napadlo, že když se jmenuje Muchomůrka lechtivá, tak jí zkusí polechtat a možná se jí tak zbaví.

Začal muchomůrku lechtat. Muchomůrka se

začala tak chechtat, že pan Zelí musel s lechtáním skončit. Když pan Zelí přestal muchomůrku lechtat, tak mu ona povídá: „Ty hele, proč si mě začal tak moc lechtat?“ Pan Zelí odpověděl: „Protože jsem se tě chtěl zbavit.“ Muchomůrka se na něho podívala, sklopila klobouk a z puntíků jí začaly téct slzy. Panu Zelí začalo být muchomůrky líto a povídá: „Už se tě ale zbavit nechci, myslel jsem, že jsi jedovatá, ale už vím, že to tak není. Budeme se kamarádit?“ Muchomůrka si otřela slzy a radostí se zatočila.

Od té doby jeden bez druhého nedá ani ránu. A víte co? Občas se vzájemně polechtají, aby své přátelství utvrdili.

Tamara Danielová, 4. A

Na druhé straně katedry

V předposledním červnovém týdnu 21. 6. 2019 se žáci z 9. A rozhodli vyzkoušet roli učitele. Po přípravě a konzultaci s vyučujícími na 1. stupni předstoupili před třídy 1. A, 2. A a 3. A. Zvládli nejenom výuku JČ, M, PRV, ale i hodiny AJ. Frontální výuka byla doplněna křížovkami, doplňovačkami a pracovními listy. Žáci prvního stupně reagovali velice kladně a vytvořila se příjemná pracovní atmosféra. Tyto zkušenosti žákům 9. A určitě velice pomohou při studiu na střední škole.

Týmovka

Filip Pecko, 7. A

Rozzáří se slunce i váš úsměv,
V Týmovce jsou články, básně dokonce i zpěv.
Toť časopis pro každého,
mladého či starého.

Utržená kytka nebo jenom květ,
nestačí jen pár vět.
Najdete tu všecičko,
od každého maličko.

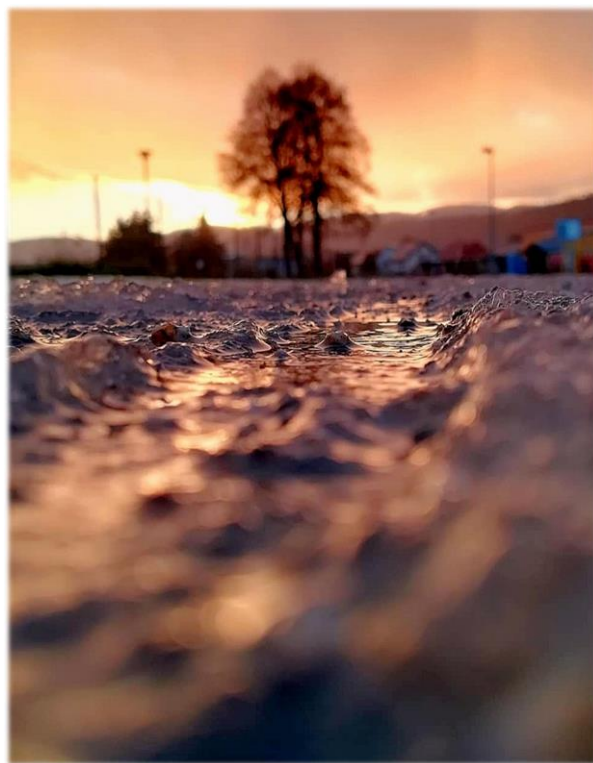
Titulní stránka je žlutá,
nebo také bílá, ale někdy puntíkatá.
Když je cítit vůně sladkého,
vybavuje se mi výtisk časopisu oblíbeného.

Tvůj výtvar tam přidáš,
a radost z toho máš.
Čtěte časopisy, hlavně ten náš,
snad si to užíváš.

Tereza Elnerová

Přejeme všem báječné prázdniny!

Tereza Elnerová